

Búcsú helyett

A pillanat, amikor még sírnunk is szabad volt, elmúlt. Csak a hideg maradt s valami fekete kaverna a mézses bordák mögött. Tele füsttel és szénporral, ahogy a 12/a aknában lehetett. Nincs kegyelem — mondaná.

Ha írni is úgy lehetne, mint énekelni ott, a sírnál!

A fényes Nap immár lenyugodott
A Föld szintén sötétben maradt

Ezt a szöveget azonban évszázadok írták. Szinte erre az alkalomra. A közösség, aki szülte, érezte, kit temet. Általa adta tudtára a világnak, mi rejlik bennünk, mit kezdhet velünk a

történelem. Lángelmék dolgoznak ilyen eltervelten s ilyen jó ösztönrel a műért, mely velük azonos. Közéleben sokszor kellett azt hinnem, kedvessége is magasabb szándék műve, hogy meg lehessen szeretni mindazt, ami benne összegeződött: gyerekkorunk ízeit, történelmünk és irodalmunk teléreinek melegét, üszkös és tündöklő, félelmetes és édeni tájak idiómáit. Ellenséges észjárással azt lehetne mondani: egy „útonálló”, „útban-álló” náció legnagyobb csele volt, hogy általa magát a jövőnek behízelegje.

Erről a „csel”-ről kellene most írnom, ha írni is úgy lehetne, ahogy az ének szólt ott, a sírnál.

RAFFAI SAROLTA

Ki becéz

*megkehült, kicsi lovackát
gyorslábúvá, táltossá, lengő sörényűvé ki becéz,
keveset mondó, dadogó,
önmagukról vallani képtelen
esetlen szavakat királyfi kincsévé
ki becéz, ki becéz, ki becéz!
Csillagport szór reves kocsiküllő
hogy az időben megereszkedett,
tündérkedni fátylat rávető szemmel
ki merészkedik: titkait föl kutatni
eke vasalt fogának, rozszant ház küszöbének
mézes-tej szagú anyák illatának,
vadászok lassú, téli menetének,
a hűlő test gőzének titkait
zászlóként lengetni ki meri, ki meri?
Lépcsők, vallatók, százszor koptatottak
megjárni még fogsorotok rendjét
ezüstsissakkal, amint lehető*

mert minek a vért, a vért itt már minek,
mivel a penna is megszenvedtet olykor
mivel a penna is — minden alkalommal —
kőbe záródott ember ember ellen.
Ki becézi életre, ki léssen költőherceg
sámánkodni tudni, meglelni, megidézni
még egyszer falban megeredt
hajakat, verőereket...
veretlen szívvel, megverttel — mindegy.
Gyönyörünk, te segíts minket.

CSÓÓRI SÁNDOR

Furulya-csonk a szánkon

Nagy László siratása

Ballagásodnak vége,
legszebb napunknak vége,
bicska hal meg a kézben,
haragos szádnak vége.
Esne a hó csak, esne
a Somló tetejére,
a Duna közepébe,
Margit vállára esne,
de a hónap is vége.

Botod fekszik a földön,
a botodnak is vége,
húsvéti sietséggel
jön a nagyharang érte,
jönne a föltámadás
hajadért, szent kezédért,
ujjad sebéért jönne,
de már a föltámadás,
de már annak is vége.

Megözvegyült a hétfő,
a hétfőknek is vége,
minden májusunk most jut
korai özvegységre,
minden magászat, álom
s hópapír fehérsége —
versek vaddisznó körme
nem hagy több nyomot rajtuk,
a verseknek is vége.

Bújdosóm, jobbik felem,
a nagy erdőknek vége,
nem jövünk többé össze
mosolyod ünnepére.
Halál-síkságra értünk,
a védhetetlen rétre,
furulya-csonk a szánkon,
hímnuszod, indulóid,
de már ennek is vége.

Magyarország halottja,
te bazalt szemefénye,
a zsuzsannás világnak
balassis jó vitéze,
meggyfában ember-meggyfa,
vércsében ember-vércse —
vendéget vár a tenger,
de már a várakozás,
de már annak is vége.

Sirat a volt-szeretóm,
sirat a mostani is,
haja országos gyászban
utcámon végig úszik —
hova megy, nem is kérdem,
haláloed eltilt tőle,
megyek ezüst fejedhez,
szíved kihült helyére,
megyek, mert más út nincsen,
minden más útnak vége.